

תלתא הוו, שלשה הם במנין המשנה, חשבינהו [מנה אותם] בחד.

ומעתה אפיך תרי [הוצא שנים מן המנין] ועייל תרי נסים של רב שמעיה ושל אביי, ונמצאו עשרה נסים.

ומקשינן: אי הכי שאתה מונה את שלשת נסי הפסולין כנס אחד, ומשום שמענין אחד הם, אף את נסי הבלועין נמי אף על פי דתרי הוו, חשבינהו [מנה אותם] בחד, ותמצא דחסרו להו ממנין עשרה.

ומשנינן: איכא נמי נס אחריתי שנעשה במקדש.

דאמר רבי יהושע בן לוי: נם גדול היה נעשה בלחם הפנים שהיה הלחם חם וטרי בשעת סלוקו מן השולחן בשבת, כפי שהיה בשעת סדורו על השולחן בשבת שעברה, שכן נאמר בו [בספר שמואל א' כ"א ז'] "לשום לחם חום ביום הלקחו", ומעתה, לכשנוסיף נס זה למנין נמצאו עשרה נסים.

ומקשינן: ותו ליכא נסים?

והאמר רב לוי: דבר זה מסורת בידינו מאבותינו ששטח מקום הארון שהיתה מדתו אמתיים וחצי על אמה וחצי, אינו ממעט מן המדה של קודש הקדשים שהיה עשרים אמה על עשרים אמה.

שכן שנינו בברייתא: ארון שעשה משה יש לו עשר אמות ריוח אוריר לכל רוח.

הרי שלא היה מקום הארון ממעט כלום משטח בית קודש הקדשים.

וכן אמר רבנאי אמר שמואל: עובי גוף

הכרובים שעשה שלמה בכית המקדש והעמידם על הארץ אצל הארון, בנם היו עומדין, שכנפי הכרובים לבדם היו פרושים מקיר אל קיר, וממלאים את כל חלל קודש הקדשים, ולא נשתייר מקום לעובי הגוף, ובעל כרחך שעובי הגוף אינו ממעט מן המדה.

ומשנינן: תנא דמשנה ניסי דבראי [נסים שנעשו מחוץ לבית] קא חשיב במנינו, לפי שמפורסמים וידועים הם לכל, אבל ניסי דגואי [אותם נסים שמבפנים] לא קא חשיב.

ופרכינן: אי הכי נס זה של לחם הפנים שנשאר חם כבשעת נתינתו, לא היה לו למנות, דהרי נמי ניסי דגואי [נס שבפנים] הוא.

ומשנינן: נס זה של לחם הפנים אף הוא מניסי דבראי הוא.

דאמר ריש לקיש: מאי דכתיב בענין לחם הפנים [ויקרא כ"ד ו'] "ושמת אותם שתים מערכות שש המערכת על השלחן הטהור לפני ה'". ממה שהקפידה בו תורה שיהיה "טהור", מכלל [משמע] שהוא יכול להיות טמא.

והלא השולחן כלי עץ העשוי לנחת הוא, כא-ב שהרי אין שימוש על ידי טלטול ממקומו, אלא במקומו הוא קבוע.

וכל כלי [עץ] העשוי לנחת אינו מקבל טומאה, שהקיש הכתוב טומאת כלי עץ לטומאת שק, ודרשו מה שק שימוש כשהוא מיטלטל מלא וריקן, אף כלי עץ אין תורת כלי עליו לקבל טומאה, אלא אם הוא עומד להיטלטל מלא וריקן.